

13

שמות Shemot

Exodus 1:1-6:1

1

- וְאֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַבָּאִים מִצְרָיִמָּה אֶת יַעֲקֹב אִישׁ וּבֵיתוֹ בָּאוּ:
- 1 These are the names of the sons of Israel who came to Egypt with Jacob, each coming with his household:
- רְאוּבֵן שִׁמְעוֹן לֵוִי וְיְהוּדָה:
- 2 Reuben, Simeon, Levi, and Judah;
- יִשָּׂשכָר זְבֻלֻן וּבִנְיָמִן:
- 3 Issachar, Zebulun, and Benjamin;
- דָּן וְנַפְתָּלִי גָד וְאַשֶּׁר:
- 4 Dan and Naphtali, Gad and Asher.
- וַיְהִי כֹל־נֶפֶשׁ יִצְחָק יַעֲקֹב שְׁבַעִים נָפֶשׁ וַיֹּסֶף הָיָה בְּמִצְרַיִם:
- 5 The total number of persons that were of Jacob's issue came to seventy, Joseph being already in Egypt.
- וַיָּמָת יוֹסֵף וְכָל־אֶחָיו וְכָל הַדּוֹר הַהוּא:
- 6 Joseph died, and all his brothers, and all that generation.
- וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל פְּרוּ וַיִּשְׂרְצוּ וַיִּרְבּוּ וַיַּעֲצֻמוּ בְּמֶאֱדָה וַתִּמְלֵא הָאֲרֶץ אֹתָם:
- 7 But the Israelites were fertile and prolific; they multiplied and increased very greatly, so that the land was filled with them.
- וַיָּקָם מֶלֶךְ־חֹדֶשׁ עַל־מִצְרַיִם אֲשֶׁר לֹא־יָדָע אֶת־יוֹסֵף:
- 8 A new king arose over Egypt who did not know Joseph.
- וַיֹּאמֶר אֶל־עַמּוֹ הִנֵּה עַם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל רַב וְעָצוּם מִמֶּנּוּ:
- 9 And he said to his people, "Look, the Israelite people are much too numerous for us.
- הָבָה נַתְחַכְמָה לָּו פְּרִיזֵרָהּ וְהָיָה כִּי־תִקְרָאנָה מִלְחָמָה וְנוֹסֶף גַּם־הוּא עַל־שֹׁנְאֵינוּ וְנִלְחַם־בָּנוּ וְעָלָה מִן־הָאָרֶץ:
- 10 Let us deal shrewdly with them, so that they may not increase; otherwise in the event of war they may join our enemies in fighting against us and rise from the ground.”*
- וַיַּשְׁמִימוּ עָלֵיו שָׂרֵי מִסִּים לַמֶּעַן עֲנֹתוּ בְּסַבְלָתָם וַיִּבְנוּ עָרֵי מִסְכְּנוֹת לַפָּרֹעַ אֶת־פִּתּוֹם וְאֶת־רַעַמְסֵס:
- 11 So they set taskmasters over them to oppress them with forced labor; and they built garrison cities* for Pharaoh: Pithom and Raamses.
- וּכְאֲשֶׁר יִעֲנוּ אֹתוֹ כֵּן יִרְבֶּה וְכֵן יִפְרֹץ וַיִּלָּצוּ מִפְּנֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל:
- 12 But the more they were oppressed, the more they increased and spread out, so that the [Egyptians] came to dread the Israelites.
- וַיַּעֲבְדוּ מִצְרַיִם אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּפָרוֹךְ:
- 13 The Egyptians ruthlessly imposed upon the Israelites
- וַיִּמְרְאוּ אֶת־חַיֵּיהֶם בְּעִבְדָּה קָשָׁה בְּחֹמֶל וּבִלְבָּנִים וּבְכָל־עֲבֹדָה בְּשָׂדֶה אֶת כָּל־עֲבֹדָתָם אֲשֶׁר־עֲבָדוּ בָּהֶם בְּפָרוֹךְ:
- 14 the various labors that they made them perform. Ruthlessly* they made life bitter for them with harsh labor at mortar and bricks and with all sorts of tasks in the field.
- וַיֹּאמֶר מֶלֶךְ מִצְרַיִם לַמִּידְוֹת הָעֵבְרִית אֲשֶׁר שָׁם הָאֵחָת שִׁפְרָה וְשֵׁם הַשֵּׁנִית פּוּאָה:
- 15 The king of Egypt spoke to the Hebrew midwives, one of whom was named Shiphrah and the other Puah,
- וַיֹּאמֶר בְּיָלֶדְכֶן אֶת־הָעֵבְרִיּוֹת וּרְאִיתֶן עַל־הָאִבְנִים אִם־בֶּן הוּא וְהָמַתְן אוֹתוֹ וְאִם־בַּת הוּא וְחִיָּה:
- 16 saying, "When you deliver the Hebrew women, look at the birthstool:* if it is a boy, kill him; if it is a girl, let her live."

- 17 The midwives, fearing God, did not do as the king of Egypt had told them; they let the boys live.
- 18 So the king of Egypt summoned the midwives and said to them, "Why have you done this thing, letting the boys live?"
- 19 The midwives said to Pharaoh, "Because the Hebrew women are not like the Egyptian women: they are vigorous. Before the midwife can come to them, they have given birth."
- 20 And God dealt well with the midwives; and the people multiplied and increased greatly.
- 21 And [God] established households* for the midwives, because they feared God.
- 22 Then Pharaoh charged all his people, saying, "Every boy that is born you shall throw into the Nile, but let every girl live."
- וַתִּירָאנָה הַמִּילְדוֹת אֶת־הָאֱלֹהִים וְלֹא עָשׂוּ כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר אֱלֹהֵן מֶלֶךְ
מִצְרַיִם וַתַּחְיִין אֶת־הַיְלָדִים:
- וַיִּקְרָא מֶלֶךְ־מִצְרַיִם לַמִּילְדוֹת וַיֹּאמֶר לָהֶן מַדּוּעַ עָשִׂיתֶן הַדָּבָר
הַזֶּה וַתַּחְיִין אֶת־הַיְלָדִים:
- וַתֹּאמְרֶנָּה הַמִּילְדוֹת אֶל־פַּרְעֹה כִּי לֹא כַּנְשִׁים הַמִּצְרַיִת הָעִבְרִיָּת
כִּי־חַיּוֹת הֵנָּה בְּטָרֶם תָּבוֹא אֱלֹהֵן הַמִּילְדוֹת וַיֵּלְדוּ:
- וַיֵּטֶב אֱלֹהִים לַמִּילְדוֹת וַיִּרְבּוּ הָעָם וַיִּעֲצָמוּ מְאֹד:
- וַיֵּלֶי כִּי־יֵרָאוּ הַמִּילְדוֹת אֶת־הָאֱלֹהִים וַיַּעַשׂ לָהֶם בָּתִּים:
- וַיִּצַּו פַּרְעֹה לְכָל־עַמּוֹ לֵאמֹר כָּל־הַבֵּן הַיְלֹד הַיְאֹרֶה תִּשְׁלִיכֻהוּ
וְכָל־הַבִּתּוּלָה תַּחְיֶין:

2

- 1 A certain member* of the house of Levi went and took [into his household as his wife] a woman of Levi.
- 2 The woman conceived and bore a son; and when she saw how beautiful he was, she hid him for three months.
- 3 When she could hide him no longer, she got a wicker basket for him and caulked it with bitumen and pitch. She put the child into it and placed it among the reeds by the bank of the Nile.
- 4 And his sister stationed herself at a distance, to learn what would befall him.
- 5 The daughter of Pharaoh came down to bathe in the Nile, while her maidens walked along the Nile. She spied the basket among the reeds and sent her slave girl to fetch it.
- 6 When she opened it, she saw that it was a child, a boy crying. She took pity on it and said, "This must be a Hebrew child."
- 7 Then his sister said to Pharaoh's daughter, "Shall I go and get you a Hebrew nurse to suckle the child for you?"
- 8 And Pharaoh's daughter answered, "Yes." So the girl went and called the child's mother.
- וַיֵּלֶךְ אִישׁ מִבֵּית לֵוִי וַיִּקַּח אֶת־בַּת־לֵוִי:
- וַתַּהַר הָאִשָּׁה וַתֵּלֶד בֶּן וַתֵּרָא אוֹתוֹ כִּי־טוֹב הוּא וַתַּצְפְּנֵהוּ שְׁלֹשָׁה
יָרֵחַ:
- וְלֹא־יָכְלָה עוֹד הַצְּפִינוֹ וַתִּקַּח־לוֹ תֵּבַת גִּמָּא וַתַּחְמֶרָהּ בַּחֲמֶר
וּבְגֹפֶת וַתִּשֶּׂם בָּהּ אֶת־הַיֶּלֶד וַתִּשֶּׂם בְּסוּף עַל־שֹׁפֶת הַיָּאֹר:
- וַתִּתְּצֵב אָחִיתוֹ מֵרָחֶק לִדְעֹה מַה־יַּעֲשֶׂה לוֹ:
- וַתֵּרָד בַּת־פַּרְעֹה לְרַחֵץ עַל־הַיָּאֹר וַנַּעֲרֹתֶיהָ הֹלְכֹת עַל־יַד הַיָּאֹר וַתֵּרָא
אֶת־הַתֵּבָה בְּתוֹךְ הַסּוּף וַתִּשְׁלַח אֶת־אִמָּתָהּ וַתִּקְחָהּ:
- וַתִּפְתַּח וַתֵּרָאֶהוּ אֶת־הַיֶּלֶד וְהֵנֵּה־נָעַר בֶּכָה וַתַּחֲמַל עָלָיו וַתֹּאמֶר
מִי־לִדִּי הָעִבְרִיִּים זֶה:
- וַתֹּאמֶר אָחִיתוֹ אֶל־בַּת־פַּרְעֹה הָאֵלֶךְ וַקְרָאתִי לָךְ אִשָּׁה מִיִּשְׂרָאֵל מִן
הָעִבְרִיָּת וַתִּינַק לָךְ אֶת־הַיֶּלֶד:
- וַתֹּאמַר־לָהּ בַּת־פַּרְעֹה לָכִי וַתֵּלֶךְ הָעַלְמָה וַתִּקְרָא אֶת־אִם הַיֶּלֶד:

- 9 And Pharaoh's daughter said to her, "Take this child and nurse it for me, and I will pay your wages." So the woman took the child and nursed it.
- 10 When the child grew up, she brought him to Pharaoh's daughter, who made him her son. She named him Moses,* explaining, "I drew him out of the water."
- 11 Some time after that, when Moses had grown up, he went out to his kinsfolk and witnessed their labors. He saw an Egyptian beating a Hebrew, one of his kinsmen.
- 12 He turned this way and that and, seeing no one about, he struck down the Egyptian and hid him in the sand.
- 13 When he went out the next day, he found two Hebrews fighting; so he said to the offender, "Why do you strike your fellow?"
- 14 He retorted, "Who made you chief and ruler over us? Do you mean to kill me as you killed the Egyptian?" Moses was frightened, and thought: Then the matter is known!
- 15 When Pharaoh learned of the matter, he sought to kill Moses; but Moses fled from Pharaoh. He arrived* in the land of Midian, and sat down beside a well.
- 16 Now the priest of Midian had seven daughters. They came to draw water, and filled the troughs to water their father's flock;
- 17 but shepherds came and drove them off. Moses rose to their defense, and he watered their flock.
- 18 When they returned to their father Reuel, he said, "How is it that you have come back so soon today?"
- 19 They answered, "An Egyptian rescued us from the shepherds; he even drew water for us and watered the flock."
- 20 He said to his daughters, "Where is he then? Why did you leave the man? Ask him in to break bread."
- 21 Moses consented to stay with the man, and he gave Moses his daughter Zipporah as wife.
- 22 She bore a son whom he named Gershom,* for he said, "I have been a stranger in a foreign land."
- וַתֹּאמֶר לָהּ בִּתְּ-פַרְעֹה הַיְלִיכִי אֶת־הַיֶּלֶד הַזֶּה וְהִנְקִיחֵהוּ לִי וְאֲנִי אֶתֶּן אֶת־שְׂכָרְךָ וְתִקַּח הָאִשָּׁה הַיֶּלֶד וְתִנְקִיחֵהוּ:
- וַיִּגְדַּל הַיֶּלֶד וְתָבְאָהּ לְבִת־פַּרְעֹה וַיְהִי־לָהּ לְבֵן וְתִקְרָא שְׁמוֹ מֹשֶׁה וַתֹּאמֶר כִּי מִן־הַמַּיִם מָשִׂיתִהוּ:
- וַיְהִי אַ בְּיָמִים הָהֵם וַיִּגְדַּל מֹשֶׁה וַיֵּצֵא אֶל־אֶחָיו וַיֵּרָא בְּסִבְלָתָם וַיֵּרָא אִישׁ מִצְרִי מַכֶּה אִישׁ־עִבְרִי מֵאֶחָיו:
- וַיִּפֶן כֹּה וְכֹה וַיֵּרָא כִּי אֵין אִישׁ וַיִּזֶן אֶת־הַמִּצְרִי וַיִּטְמְנֵהוּ בַּחֹל:
- וַיֵּצֵא בַּיּוֹם הַשְּׁנִי וְהָיָה שְׁנֵי־אֲנָשִׁים עֹבְרִים נָצִים וַיֹּאמֶר לְרֹשֶׁעַ לָמָּה תִּכֶּה רֵעֶךָ:
- וַיֹּאמֶר מִי שְׁמֶךָ לְאִישׁ שֶׁר וְשָׁפֵט עָלֵינוּ הִלַּחְרָגְנִי אֶתָּה אָמַר כַּאֲשֶׁר הִרְגַּתָּ אֶת־הַמִּצְרִי וַיֵּרָא מֹשֶׁה וַיֹּאמֶר אָכֵן נֹדַע הַדָּבָר:
- וַיִּשְׁמַע פַּרְעֹה אֶת־הַדָּבָר הַזֶּה וַיִּבְקֹשׁ לַהֲרֹג אֶת־מֹשֶׁה וַיִּכְרַח מֹשֶׁה מִפְּנֵי פַרְעֹה וַיֵּשֶׁב בְּאֶרֶץ־מִדְיָן וַיֵּשֶׁב עַל־הַבְּאֵר:
- וּלְכֹהֵן מִדְיָן שִׁבְעַ בָּנוֹת וְתִבְאָנָה וְתִדְלָנָה וְתַמְלָאנָה אֶת־הַרְהֻטִּים לְהַשְׁקוֹת צֹאן אֲבִיהֶן:
- וַיָּבֹאוּ הָרֹעִים וַיִּגְרָשׁוּם וַיָּקָם מֹשֶׁה וַיּוֹשִׁעֵן וַיִּשְׁק אֶת־צֹאנָם:
- וְתִבְאָנָה אֶל־רְעוּאֵל אֲבִיהֶן וַיֹּאמֶר מִדּוּעַ מֵהֲרָתָן בָּא הַיּוֹם:
- וַתֹּאמְרֵן אִישׁ מִצְרִי הִצִּילֵנוּ מִיַּד הָרֹעִים וְגַם־הִלָּה דָּלָה לָנוּ וַיִּשְׁק אֶת־הַצֹּאן:
- וַיֹּאמֶר אֶל־בָּנוֹתָיו וְאֵיךְ לָמָּה זֶה עֹזְבֶתָן אֶת־הָאִישׁ קְרָאָן לוֹ וַיֹּאכֵל לֶחֶם:
- וַיֹּאֶל מֹשֶׁה לְשָׁבֶת אֶת־הָאִישׁ וַיִּתֵּן אֶת־צִפּוֹרָה בָּתּוֹ לְמִשָּׁה:
- וַתֵּלֶד בֶּן וַיִּקְרָא אֶת־שְׁמוֹ גֶּרְשֹׁם כִּי אָמַר גֵּר הָיִיתִי בְּאֶרֶץ נָכְרִיָּה:

וַיְהִי בַיָּמִים הָרַבִּים הָהֵם וַיָּמָת מֶלֶךְ מִצְרַיִם וַיֹּאנְחוּ
בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מִן־הָעֲבֹדָה וַיִּזְעְקוּ וַתָּעַל שׁוֹעַתָם אֶל־הָאֱלֹהִים
מִן־הָעֲבֹדָה:

וַיִּשְׁמַע אֱלֹהִים אֶת־נַאֲקָתָם וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת־בְּרִיתוֹ אֶת־אַבְרָהָם
אֶת־יִצְחָק וְאֶת־יַעֲקֹב:

וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיַּדַּע אֱלֹהִים:

23 A long time after that, the king of Egypt died. The Israelites were groaning under the bondage and cried out; and their cry for help from the bondage rose up to God.

24 God heard their moaning, and God remembered the covenant with Abraham and Isaac and Jacob.

25 God looked upon the Israelites, and God took notice of them.

3

וּמֹשֶׁה הָיָה רֹעֶה אֶת־צֹאן יִתְרוֹ חֹתָנוֹ כֹּהֵן מִדְיָן וַיִּנְהַג אֶת־הַצֹּאן אַחֵר
הַמִּדְבָּר וַיָּבֹא אֶל־הָהָר הָאֵלֶּהֶם חֹרֶבָה:

וַיֵּרָא מַלְאָךְ יְהוָה אֵלָיו בִּלְבַת־אֵשׁ מִתּוֹךְ הַסִּנֶּה וַיֵּרָא וְהִנֵּה
הַסִּנֶּה בָעֵר בָּאֵשׁ וְהַסִּנֶּה אֵינֶנּוּ אֲכָל:

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶסְתַּהֲנָא וְאֶרְאֶה אֶת־הַמְּרָאָה הַגָּדֹל הַזֶּה מִדֹּעַ
לֹא־יִבָּעַר הַסִּנֶּה:

וַיֵּרָא יְהוָה כִּי סָר לְרֹאוֹת וַיִּקְרָא אֵלָיו אֱלֹהִים מִתּוֹךְ הַסִּנֶּה וַיֹּאמֶר
מֹשֶׁה מִשָּׁה וַיֹּאמֶר הִנְנִי:

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים קִרְבֵּה הֵלֵם שֶׁל־נַעֲלֶיךָ מֵעַל הַגָּלִיךְ כִּי הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אַתָּה
עֹמֵד עָלָיו אֲדַמְתִּי־קֹדֶשׁ הוּא:

וַיֹּאמֶר אֲנֹכִי אֱלֹהֵי אֲבִיךָ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וְאֵלֹהֵי יַעֲקֹב
וַיִּסְתֵּר מֹשֶׁה פָּנָיו כִּי יָלֵא מִהִבִּיט אֶל־הָאֱלֹהִים:

וַיֹּאמֶר יְהוָה רְאֵה רָאִיתִי אֶת־עֲנִי עַמִּי אֲשֶׁר בְּמִצְרַיִם וְאֶת־צַעֲקָתָם
שֶׁל־עַתִּי מִפְּנֵי נַגְשָׁיו כִּי יִדְעֹתִי אֶת־מִכְאֲבָיו:

וְאֵלֶּךְ לְהַצִּילוֹ מִיַּד מִצְרַיִם וְלְהַעֲלֹתוֹ מִן־הָאֶרֶץ הַהִוא אֶל־אֶרֶץ טוֹבָה
וְרַחֲבָה אֶל־אֶרֶץ זָבֶת חֶלֶב וְדִבְשׁ אֶל־מְקוֹם הַכְּנַעֲנִי וְהַחִתִּי וְהָאֱמֹרִי
וְהַפְּרִזִּי וְהַחִוִּי וְהַיְבוֹסִי:

וְעַתָּה הִנֵּה צַעֲקַת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל בָּאָה אֵלַי וְגַם־רָאִיתִי אֶת־הַלֹּחֶץ אֲשֶׁר
מִצְרַיִם לֹחֲצִים אֹתָם:

1 Now Moses, tending the flock of his father-in-law Jethro, the priest of Midian, drove the flock into the wilderness, and came to Horeb, the mountain of God.

2 A messenger of הוהי appeared to him in a blazing fire out of a bush. He gazed, and there was a bush all aflame, yet the bush was not consumed.

3 Moses said, “I must turn aside to look at this marvelous sight; why doesn’t the bush burn up?”

4 When הוהי saw that he had turned aside to look, God called to him out of the bush: “Moses! Moses!” He answered, “Here I am.”

5 And [God] said, “Do not come closer! Remove your sandals from your feet, for the place on which you stand is holy ground!”

6 and continued, “I am the God of your father’s [house]—the God of Abraham, the God of Isaac, and the God of Jacob.” And Moses hid his face, for he was afraid to look at God.

7 And הוהי continued, “I have marked well the plight of My people in Egypt and have heeded their outcry because of their taskmasters; yes, I am mindful of their sufferings.

8 I have come down to rescue them from the Egyptians and to bring them out of that land to a good and spacious land, a land flowing with milk and honey, the region of the Canaanites, the Hittites, the Amorites, the Perizzites, the Hivites, and the Jebusites.

9 Now the cry of the Israelites has reached Me; moreover, I have seen how the Egyptians oppress them.

- ועתה לכה ואשלחך אל־פרעה והוצא את־עמי בני־ישראל ממצרים:
- 10 Come, therefore, I will send you to Pharaoh, and you shall free My people, the Israelites, from Egypt.”
- ויאמר משה אֱלֹהֵי־אֲלֹהִים מִי אֲנִי כִּי אֵלֶךְ אֶל־פַּרְעֹה וְכִי אוֹצִיא אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרָיִם:
- 11 But Moses said to God, “Who am I that I should go to Pharaoh and free the Israelites from Egypt?”
- ויאמר כִּי־אֵהְיָ עִמָּךְ וְזֶה־לְךָ הָאוֹת כִּי אֲנִי שְׁלַחְתִּיךָ בְּהוֹצִיאֲךָ אֶת־הָעָם מִמִּצְרָיִם תַּעֲבֹדוּן אֶת־הָאֱלֹהִים עַל הַהָר הַזֶּה:
- 12 And [God] said, “I will be with you; that shall be your sign that it was I who sent you. And when you have freed the people from Egypt, you shall worship God at this mountain.”
- ויאמר משה אֱלֹהֵי־אֲלֹהִים הִנֵּה אֲנִי בֹא אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתִּי לָהֶם אֱלֹהֵי אֲבוֹתֵיכֶם שְׁלַחְנִי אֲלֵיכֶם וְאָמְרוּ־לִי מִה־שְּׁמוֹ מָה אָמַר אֱלֹהִים:
- 13 Moses said to God, “When I come to the Israelites and say to them, ‘The God of your fathers’ [house] has sent me to you,’ and they ask me, ‘What is [God’s] name?’ what shall I say to them?”
- ויאמר אֱלֹהִים אֶל־מֹשֶׁה אֵשֶׁר אֵהְיָ וְיָאמַר כֹּה תֹאמַר לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֵהְיָ שְׁלַחְנִי אֲלֵיכֶם:
- 14 And God said to Moses, “Ehyeh-Asher-Ehyeh,”* continuing, “Thus shall you say to the Israelites, ‘Ehyeh* sent me to you.’”
- ויאמר עַד אֲלֹהִים אֶל־מֹשֶׁה כֹּה־תֹאמַר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵי אֲבוֹתֵיכֶם אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב שְׁלַחְנִי אֲלֵיכֶם זֶה־שְּׁמִי לְעֹלָם וְזֶה זְכוֹרִי לְדֹר דֹּר:
- 15 And God said further to Moses, “Thus shall you speak to the Israelites: הוּא*, the God of your fathers’ [house]—the God of Abraham, the God of Isaac, and the God of Jacob—has sent me to you: This shall be My name forever, This My appellation for all eternity.
- לך וְאַסְפַּתְּ אֶת־זִקְנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם יְהוָה אֱלֹהֵי אֲבוֹתֵיכֶם נִרְאָה אֵלַי אֱלֹהֵי אַבְרָהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב לֵאמֹר פֶּקֶד פְּלֹדְתִי אֶתְכֶם וְאֶת־הָעָשׂוּי לָכֶם בְּמִצְרָיִם:
- 16 “Go and assemble the elders of Israel and say to them: הוּא*, the God of your fathers’ [house]—the God of Abraham, Isaac, and Jacob—has appeared to me and said, ‘I have taken note of you and of what is being done to you in Egypt,
- וְאָמַר אֶעֱלֶה אֶתְכֶם מִצְרָיִם אֶל־אֶרֶץ הַכְּנַעֲנִי וְהַחִתִּי וְהָעַמֹּרִי וְהַיְבוּסִי וְהַיִּזְבֻּסִי אֶל־אֶרֶץ זָבַת חֶלֶב וְדָבָשׁ:
- 17 and I have declared: I will take you out of the misery of Egypt to the land of the Canaanites, the Hittites, the Amorites, the Perizzites, the Hivites, and the Jebusites, to a land flowing with milk and honey.’
- וְשָׁמְעוּ לְקֹלְךָ וּבֵאתָ אֹתָם וְזִקְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶל־מֶלֶךְ מִצְרָיִם וְאָמַרְתָּם אֵלָיו יְהוָה אֱלֹהֵי הָעִבְרִיִּים נִקְרָה עָלֵינוּ וְעַתָּה נֵלְכָה־נָא דֶּרֶךְ שְׁלֹשֶׁת יָמִים בַּמִּדְבָּר וְנִזְבַּחָה לַיהוָה אֱלֹהֵינוּ:
- 18 They will listen to you; then you shall go with the elders of Israel to the king of Egypt and you shall say to him, הוּא*, the God of the Hebrews, became manifest to us. Now therefore, let us go a distance of three days into the wilderness to sacrifice to our God הוּא*.
- וְאֲנִי יָדַעְתִּי כִּי לֹא־יִתֶּן אֶתְכֶם מֶלֶךְ מִצְרָיִם לְהֵלֶךְ וְלֹא בִיד חֲזָקָה:
- 19 Yet I know that the king of Egypt will let you go only because of a greater might.
- וְשְׁלַחְתִּי אֶת־יָדִי וְהִכִּיתִי אֶת־מִצְרָיִם בְּכָל נִפְלְאוֹתַי אֲשֶׁר אֶעֱשֶׂה בְּקִרְבּוֹ וְאַחֲרֵי־כֵן יִשְׁלַח אֶתְכֶם:
- 20 So I will stretch out My hand and smite Egypt with various wonders which I will work upon them; after that he shall let you go.
- וְנִתַּתִּי אֶת־חַוֵּן הָעַם־הַזֶּה בְּעֵינֵי מִצְרָיִם וְהָיָה כִּי תֵלְכוּן לֹא תֵלְכוּ רֵיקִים:
- 21 And I will dispose the Egyptians favorably toward this people, so that when you go, you will not go away empty-handed.

וּשְׂאֵלָה אִשָּׁה מִשְׁכָּנָתָהּ וּמִגֵּרַת בֵּיתָהּ כְּלִי־כֶסֶף וְכְלִי זָהָב
וּשְׂמֹלֶת וְשִׁמְתָם עַל־בְּנֵיכֶם וְעַל־בָּנֹתֵיכֶם וְנָצַלְתֶּם אֶת־מִצְרַיִם:

22 Each woman shall borrow from her neighbor and the lodger in her house objects of silver and gold, and clothing, and you shall put these on your sons and daughters, thus stripping the Egyptians.”

4

וַיַּעַן מֹשֶׁה וַיֹּאמֶר וְהֵן לֹא־יֵאֱמִינוּ לִי וְלֹא יִשְׁמְעוּ בְקֹלִי כִּי
יֹאמְרוּ לֹא־נִרְאָה אֵלֶיךָ יְהוָה:

1 But Moses spoke up and said, “What if they do not believe me and do not listen to me, but say: הוּאִי did not appear to you?”

וַיֹּאמֶר אֵלָיו יְהוָה (מִזֹּה) [מִה־זֶּה] בְּיָדְךָ וַיֹּאמֶר מֶטֶה:

2 הוּאִי said to him, “What is that in your hand?” And he replied, “A rod.”

וַיֹּאמֶר הִשְׁלִיכֵהוּ אַרְצָה וַיִּשְׁלַכְהוּ אַרְצָה וַיְהִי לְנָחָשׁ וַיִּנָּס מֹשֶׁה
מִפָּנָיו:

3 [God] said, “Cast it on the ground.” He cast it on the ground and it became a snake; and Moses recoiled from it.

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה שְׁלַח יָדְךָ וְאָחֲזָ בִזְנֻבוֹ וַיִּשְׁלַח יָדוֹ
וַיִּחְזַק בּוֹ וַיְהִי לְמֶטֶה בְּכַפּוֹ:

4 Then הוּאִי said to Moses, “Put out your hand and grasp it by the tail”—he put out his hand and seized it, and it became a rod in his hand—

לְמַעַן יֵאֱמִינוּ כִּי־נִרְאָה אֵלֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי אֲבֹתָם אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי
יִצְחָק וְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב:

5 “that they may believe that הוּאִי, the God of their ancestors, the God of Abraham, the God of Isaac, and the God of Jacob, did appear to you.”

וַיֹּאמֶר יְהוָה לוֹ עוֹד הִבֵּאתָ יָדְךָ בְּחִיּוֹתָיִךָ וַיָּבֵא יָדוֹ בְּחִיּוֹתָיו
וַיּוֹצֵאֵהוּ וְהִנֵּה יָדוֹ מְצֻרֶעֶת כְּשֶׁלֶג:

6 הוּאִי said to him further, “Put your hand into your bosom.” He put his hand into his bosom; and when he took it out, his hand was encrusted with snowy scales!*

וַיֹּאמֶר הֲשֵׁב יָדְךָ אֶל־חִיּוֹתָיִךָ וַיִּשָּׁב יָדוֹ אֶל־חִיּוֹתָיו וַיּוֹצֵאֵהוּ מִחִיּוֹתָיו
וְהִנֵּה־שָׁבָה כְּבָשָׂרוֹ:

7 And [God] said, “Put your hand back into your bosom.”—He put his hand back into his bosom; and when he took it out of his bosom, there it was again like the rest of his body.—

וְהִיָּה אִם־לֹא יֵאֱמִינוּ לָךְ וְלֹא יִשְׁמְעוּ לְקֹל הָאֵת הָרִאשׁוֹן וְהָאֲמִינִי
לְקֹל הָאֵת הָאֲחֵרֹן:

8 “And if they do not believe you or pay heed to the first sign, they will believe the second.

וְהִיָּה אִם־לֹא יֵאֱמִינוּ גַם לַשְּׁנֵי הָאֵתוֹת הָאֵלֶּה וְלֹא יִשְׁמְעוּן לְקֹלְךָ
וְלִקְחָתָּ מִמַּיִם הַיָּאֵר וְשָׁפַכְתָּ הַיִּבְשָׁה וְהָיוּ הַמַּיִם אֲשֶׁר תִּקַּח
מִן־הַיָּאֵר וְהָיוּ לְדָם בַּיִּבְשָׁה:

9 And if they are not convinced by both these signs and still do not heed you, take some water from the Nile and pour it on the dry ground, and it—the water that you take from the Nile—will turn to blood on the dry ground.”

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־יְהוָה בִּי אֲדֹנָי לֹא אִישׁ דְּבָרִים אֲנִכִּי גַם מִתְּמוֹל
גַּם מִשְׁלֹשׁ גַּם מֵאָז דִּבַּרְתָּ אֵלַי־עֲבֹדְךָ כִּי כְבֹּד־פֶּה וְכְבֹּד לָשׁוֹן
אֲנִכִּי:

10 But Moses said to הוּאִי, “Please, O my lord, I have never been a man of words, either in times past or now that You have spoken to Your servant; I am slow of speech and slow of tongue.”

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלָיו מִי שֵׁם פֶּה לֹאֲדָם אוֹ מִי־שְׁמוֹם אֵלֶם אוֹ חֵרֶשׁ אוֹ
פֶקֶח אוֹ עֵוֶר הֲלֹא אֲנִכִּי יְהוָה:

11 And הוּאִי said to him, “Who gives humans speech? Who makes them dumb or deaf, seeing or blind? Is it not I, הוּאִי?

וַעֲתָה לֵךְ וְאֲנִכִּי אֶהְיֶה עִם־פִּיךָ וְהוֹרִיתִיךָ אֲשֶׁר תִּדְבָּר:

12 Now go, and I will be with you as you speak and will instruct you what to say.”

- 13 But he said, "Please, O my lord, make someone else Your agent."*
- 14 וַיִּחַרְאֵף יְהוָה בְּמֹשֶׁה וַיֹּאמֶר הֲלֹא אֶהְיֶה אִתְּךָ הַלֹּלִי יִדְעָתִי כִּי־יִדְבֹר יִדְבֹר הוּא וְגַם הִנֵּה־הוּא יֵצֵא לִקְרֹאתְךָ וְרֹאֶךָ וְשָׂמַח בְּלִבּוֹ:
- 15 You shall speak to him and put the words in his mouth—I will be with you and with him as you speak, and tell both of you what to do—
- 16 וַדְּבַר־הוּא לְךָ אֶל־הָעָם וְהָיָה הוּא יְהִי־הַלֵּךְ לָפָה וְאַתָּה תְהִי־הַלֵּוֹ לְאֵלֵהֶם:
- 17 And take with you this rod, with which you shall perform the signs."
- 18 Moses went back to his father-in-law Jethro* and said to him, "Let me go back to my kinsfolk in Egypt and see how they are faring."* And Jethro said to Moses, "Go in peace."
- 19 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה בְּמִדְיָן לֵךְ שָׁב מִצְרַיִם כִּי־מָתוּ כָּל־הַנֹּשְׁעִים הַמְּבַקְשִׁים אֶת־נַפְשְׁךָ:
- 20 So Moses took his wife and sons, mounted them on an ass, and went back to the land of Egypt; and Moses took the rod of God with him.
- 21 And הוּא said to Moses, "When you return to Egypt, see that you perform before Pharaoh all the marvels that I have put within your power. I, however, will stiffen his heart so that he will not let the people go.
- 22 Then you shall say to Pharaoh, 'Thus says הוּא: Israel is My first-born son.
- 23 I have said to you, "Let My son go, that he may worship Me," yet you refuse to let him go. Now I will slay your first-born son."
- 24 At a night encampment on the way, הוּא encountered him and sought to kill him.
- 25 * So Zipporah took a flint and cut off her son's foreskin, and touched his legs with it, saying, "You are truly a bridegroom of blood to me!"
- 26 And when [God] let him alone, she added, "A bridegroom of blood because of the circumcision."
- 27 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־אַהֲרֹן לֵךְ לִקְרֹאת מֹשֶׁה הַמַּדְבָּרָה וְיָלַךְ וַיִּפְגְּשֵׁהוּ בַּהָר הָאֵלֵהִים וַיִּשְׁקֵלּוּ:
- וַיֹּאמֶר בִּי אֲדֹנָי שְׁלַח־נָא בְיַד־תְּשֻׁלָּח:
- וַיִּחַרְאֵף יְהוָה בְּמֹשֶׁה וַיֹּאמֶר הֲלֹא אֶהְיֶה אִתְּךָ הַלֹּלִי יִדְעָתִי כִּי־יִדְבֹר יִדְבֹר הוּא וְגַם הִנֵּה־הוּא יֵצֵא לִקְרֹאתְךָ וְרֹאֶךָ וְשָׂמַח בְּלִבּוֹ:
- וְדַבַּרְתָּ אֵלָיו וְשַׂמְתָּ אֶת־הַדְּבָרִים בְּפִיו וְאֲנִכִּי אֶהְיָה עִם־פִּיךָ וְעִם־פִּיהוּ וְהוֹרִיתִי אֶתְכֶם אֵת אֲשֶׁר תַּעֲשֹׂון:
- וַדְּבַר־הוּא לְךָ אֶל־הָעָם וְהָיָה הוּא יְהִי־הַלֵּךְ לָפָה וְאַתָּה תְהִי־הַלֵּוֹ לְאֵלֵהֶם:
- וְאַתָּה־תִּמְטֶה הַזֶּה תִּקַּח בְּיָדְךָ אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה־בּוֹ אֶת־הָאֵתֹת:
- וַיֵּלֶךְ מֹשֶׁה וַיָּשֻׁב | אֶל־יֶתֶר חַתָּנוֹ וַיֹּאמֶר לוֹ אֵלְכָה נָא וְאִשׁוּבָה אֶל־אֲחֵי אֲשֶׁר־בְּמִצְרַיִם וְאַרְאֶה הַעוֹדֵם חַיִּים וַיֹּאמֶר יֵתֶר לְמֹשֶׁה לֵךְ לְשָׁלוֹם:
- וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה בְּמִדְיָן לֵךְ שָׁב מִצְרַיִם כִּי־מָתוּ כָּל־הַנֹּשְׁעִים הַמְּבַקְשִׁים אֶת־נַפְשְׁךָ:
- וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת־אִשְׁתּוֹ וְאֶת־בָּנָיו וַיִּרְכַּבְבָם עַל־הַחֲמֹר וַיָּשֻׁב אֶרְצָה מִצְרַיִם וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת־מַטֵּה הָאֱלֹהִים בְּיָדוֹ:
- וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה בְּלָכְתְּךָ לָשׁוּב מִצְרַיִם רְאֵה כָּל־הַמַּפְתִּים אֲשֶׁר־שַׂמְתִּי בְיָדְךָ וַעֲשִׂיתֶם לִפְנֵי פַרְעֹה וְאֲנִי אֲחַזֵּק אֶת־לִבּוֹ וְלֹא יִשְׁלַח אֶת־הָעָם:
- וְאַמַּרְתָּ אֶל־פַּרְעֹה כֹּה אָמַר יְהוָה בְּנִי בְכֹרִי יִשְׂרָאֵל:
- וְאָמַר אֵלָיְךָ שְׁלַח אֶת־בְּנִי וַיַּעֲבֹלְנִי וְתִמְאֵן לְשַׁלְּחוֹ הִנֵּה אֲנִכִּי הוֹלֵךְ אֶת־בְּנִי בְּכֹרְךָ:
- וַיְהִי בַדֶּרֶךְ בַּמִּלּוֹן וַיִּפְגְּשֵׁהוּ יְהוָה וַיִּבְקֶשׁ הָמִיתוֹ:
- וַתִּלָּךְ צִפּוֹרָה צֹר וַתְּכַרֵּת אֶת־עֲרֻלַּת בְּנָהּ וַתַּגֵּעַ לְרַגְלָיו וַתֹּאמֶר כִּי חַתָּן־דָּמִים אַתָּה לִּי:
- וַיִּרְךָ מִמֶּנּוּ אֵז אִמְלָה חַתָּן דָּמִים לַמּוֹלֶת:
- וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־אַהֲרֹן לֵךְ לִקְרֹאת מֹשֶׁה הַמַּדְבָּרָה וְיָלַךְ וַיִּפְגְּשֵׁהוּ בַּהָר הָאֵלֵהִים וַיִּשְׁקֵלּוּ:

- 28 וַיֹּדֶם מֹשֶׁה לְאַהֲרֹן אֶת כָּל־דְּבָרֵי יְהוָה אֲשֶׁר שָׁלַח וְאֵת כָּל־הָאֱתָת
אֲשֶׁר צִוָּהוּ: הווי had committed to him and all the signs about which
he had been instructed.
- 29 וַיֵּלֶךְ מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן וַיֵּאסְפוּ אֶת־כָּל־זִקְנֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל: Then Moses and Aaron went and assembled all the
elders of the Israelites.
- 30 וַיִּדְבֹּר אַהֲרֹן אֶת כָּל־הַדְּבָרִים אֲשֶׁר־דִּבֶּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וַיַּעַשׂ הָאֱתָת
לְעֵינֵי הָעָם: Aaron repeated all the words that הווי had spoken
to Moses, and he performed the signs in the sight
of those assembled,
- 31 וַיֵּאֱמָן הָעָם וַיִּשְׁמָעוּ כִּי־פָלַד יְהוָה אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְכִי רָאָה
אֶת־עֲנָלָם וַיִּקְדּוּ וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ: and the assembly was convinced. When they heard
that הווי had taken note of the Israelites and
that [God] had seen their plight, they bowed low
in homage.

5

- 1 וְאַחֲרַי כָּאוּ מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן וַיֹּאמְרוּ אֶל־פֶּרְעֹה כֹּה־אָמַר יְהוָה אֱלֹהֵי
יִשְׂרָאֵל שְׁלַח אֶת־עַמִּי וַיְחַגּוּ לִי בַמִּדְבָּר: Afterward Moses and Aaron went and said to
Pharaoh, "Thus says הווי, the God of Israel: Let
My people go that they may celebrate a festival
for Me in the wilderness."
- 2 וַיֹּאמֶר פֶּרְעֹה מִי ה' הווי כִּי אֶשְׁמָע בְּקוֹלוֹ לְשַׁלַּח אֶת־יִשְׂרָאֵל לֹא
יָדַעְתִּי אֶת־יְהוָה וְגַם אֶת־יִשְׂרָאֵל לֹא אֲשַׁלַּח: But Pharaoh said, "Who is הווי that I should heed
him and let Israel go? I do not know הווי, nor
will I let Israel go."
- 3 וַיֹּאמְרוּ אֱלֹהֵי הָעִבְרִים נִקְרָא עָלֵינוּ נִלְכָּה זֶה ה' הווי שְׁלֹשֶׁת יָמִים
בַּמִּדְבָּר וְנִזְבַּחַה לַיהוָה אֱלֹהֵינוּ כִּי־יִפְגְּעֵנוּ בַדֶּבֶר אוֹ בַחֲרֹב: They answered, "The God of the Hebrews has become
manifest to us. Let us go, we pray, a distance of
three days into the wilderness to sacrifice to our
God הווי, lest [God] strike us with pestilence or
sword."
- 4 וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים מֶלֶךְ מִצְרַיִם לְמֹשֶׁה וְאַהֲרֹן תִּפְרִיעוּ אֶת־הָעָם
מִמַּעֲשֵׂיו לָכוּ לִסְבִּלַתֵיכֶם: But the king of Egypt said to them, "Moses and
Aaron, why do you distract the people from their
tasks? Get to your labors!"
- 5 וַיֹּאמֶר פֶּרְעֹה הַיִּרְרִים עֵתָה עִם הָאָרֶץ וְהִשְׁבַּתְתֶּם אֹתָם מִסְבָּלָתָם: And Pharaoh continued, "The people of the land are
already so numerous,* and you would have them
cease from their labors!"*
- 6 וַיִּצְוֶה פֶּרְעֹה בַּיּוֹם הַהוּא אֶת־הַנְּגִשִׁים בָּלֶם וְאֶת־שֹׁטְרָיו לֵאמֹר: That same day Pharaoh charged the taskmasters and
overseers of the people, saying,
- 7 "לֹא תִאֲסָפוּן לָתֵת תְּבֹן לָעָם לַלִּבָּן הַלְּבָנִים כְּתָמוּל שִׁלְשָׁם הֵם יִלְכוּ
וְקִשְׁשׁוּ לָהֶם תְּבֹן: "You shall no longer provide the people with straw
for making bricks as heretofore; let them go and
gather straw for themselves.
- 8 וְאֶת־מִתְכַּנְּת הַלְּבָנִים אֲשֶׁר הֵם עֹשִׂים תָּמוּל שִׁלְשָׁם תַּשִּׁימוּ עָלֵיהֶם לֹא
תִּנְרָעוּ מִמֶּנּוּ כִּי־נִרְפִּים הֵם עַל־כֵּן הֵם צָעֲקִים לֵאמֹר נִלְכָּה נִזְבַּחַה
לַאלֹהֵינוּ: But impose upon them the same quota of bricks as
they have been making heretofore; do not reduce
it, for they are shirkers; that is why they cry,
'Let us go and sacrifice to our God!'
- 9 תִּכְבֶּד הַעֲבֹדָה עַל־הָאֲנָשִׁים וַיַּעֲשׂוּ־בָהּ וְאֵל־יִשְׁעוּ בַּדְּבָרִי־שֶׁקֶר: Let heavier work be laid upon those involved;* let
them keep at it and not pay attention to deceitful
promises."

- 10 וַיֵּצְאוּ נֹשְׁטֵי הָעָם וַיֹּאמְרוּ אֶל־הָעָם לֵאמֹר כֹּה אָמַר פַּרְעֹה
אֵינֶנִּי נֹתֵן לָכֶם תִּבָּן:
11 אַתֶּם לָכוּ קְחוּ לָכֶם תִּבָּן מֵאֲשֶׁר תִּמְצְאוּ כִּי אֵין נִגְרַע מִעֲבַדְתְּכֶם
דְּבַר:
12 וַיִּפֶּץ הָעָם בְּכָל־אֶרֶץ מִצְרָיִם לִקְשֹׁשׁ קֹשׁ לַתִּבָּן:
13 וְהַנֹּשְׁטִים אֲצִים לֵאמֹר כָּלוּ מַעֲשֵׂיכֶם דְּבַר־יוֹם בְּיוֹמוֹ כַּאֲשֶׁר בְּהִיּוֹת
הַתִּבָּן:
14 וַיִּכּוּ שְׂטָרֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר־שָׂמוּ עֲלֵהֶם נֹשְׁטֵי פַרְעֹה לֵאמֹר
מָדוּעַ לֹא כָלִיתֶם חֻקְכֶם לִלְבֹּן כַּתְמוֹל שְׁלֹשׁ גַּם־תְּמוֹל גַּם־הַיּוֹם:
15 וַיָּבֹאוּ שְׂטָרֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּצְעֲקוּ אֶל־פַּרְעֹה לֵאמֹר לָמָּה תַעֲשֶׂה
כֹּה לַעֲבָדֶיךָ:
16 תִּבָּן אֵין נֹתֵן לַעֲבָדֶיךָ וּלְבָנִים אֹמְרִים לָנוּ עֲשׂוּ וְהִנֵּה עֹבְדֶיךָ
מְכִים וְחֹטְאֵת עִמָּךְ:
17 וַיֹּאמֶר נֹרְפִים אַתֶּם נֹרְפִים עַל־כֵּן אַתֶּם אֹמְרִים נִלְכָּה נִזְבָּחָה
לַיהוָה:
18 וַעֲתָה לָכוּ עֲבְדוּ וְתִבָּן לֹא־יִנָּתֵן לָכֶם וְתִכֶּן לְבָנִים תִּתְּנוּ:
19 וַיִּרְאוּ שְׂטָרֵי בְנֵי־יִשְׂרָאֵל אֹתָם בָּרַע לֵאמֹר לֹא־תִגְרַעוּ מִלְּבַנֵּיכֶם
דְּבַר־יוֹם בְּיוֹמוֹ:
20 וַיִּפְגְּעוּ אֶת־מֹשֶׁה וְאֶת־אַהֲרֹן נֹצְבִים לִקְרַאתָם בְּצֵאתָם מֵאֵת פַּרְעֹה:
21 וַיֹּאמְרוּ אֲלֵהֶם יְהוָה עָלֶיכֶם וַיִּשְׁפֹּט אֲשֶׁר הִבֵּאתֶם אֶת־יְרֵיחוֹנוּ
בְּעֵינֵי פַרְעֹה וּבְעֵינֵי עֲבָדָיו לְתַת־חֶרֶב בְּיָדָם לְהַרְגֵּנוּ:
22 וַיָּשָׁב מֹשֶׁה אֶל־יְהוָה וַיֹּאמֶר אֲדֹנָי לָמָּה הִרְעַלְתָּה לָעָם הַזֶּה לָמָּה זֶה
שְׁלַחְתָּנִי:
23 וּמֵאֲזַי בָּאתִי אֶל־פַּרְעֹה לְדַבֵּר בְּשִׁמְךָ הִרַע לָעָם הַזֶּה וְהִצַּל
לֹא־הִצַּלְתָּ אֶת־עַמְּךָ:

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה עֲתָה תֵּרְאֶה אֲשֶׁר אֶעֱשֶׂה לְפָרְעֹה כִּי בְיַד חֲזָקָה
יִשְׁלַחֵם וּבְיַד חֲזָקָה יִגְרֹשֵׁם מֵאֶרְצוֹ:

1 Then הוהי said to Moses, “You shall soon see what I will do to Pharaoh: he shall let them go because of a greater might; indeed, because of a greater might he shall drive them from his land.”